

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/102/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124012145
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3124012145.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Miroslavy Šibíkovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18. septembra 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D. E., trvale bytom A. F., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 7PP/143/2024 zo dňa 19.06.2025 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného A. B. C. zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2T/29/2007 zo dňa 02.11.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/337/2007 zo dňa 27.03.2008 bol A. B. C. odsúdený v bode 1/ pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), d), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), d), i) a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) a § 140 písm. a) Tr. zák., zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák.

s poukazom na § 138 písm. d), i) Tr. zák., zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), i) Tr. zák., zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), d), i) a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), h) a § 140 písm. c) Tr. zák.

a zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., a v bode 2/ pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. aj na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 4Nt/57/2019 zo dňa 18.07.2019 bol na ďalší výkon vyššie uvedeného trestu odňatia slobody preradený z ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Nt/19/2020 zo dňa 28.08.2020 mu bola povolená obnova konania za súčasného zrušenia aj vyššie uvedeného trestu odňatia slobody.

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2T/29/2007 zo dňa 04.11.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/3/2021 zo dňa 25.02.2021 bol A. B. C. následne odsúdený pri nezmenenom výroku o vine (vrátane právnej kvalifikácie) aj na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 28Nt/13/2021 zo dňa 27.05.2021 bol

na ďalší výkon vyššie uvedeného trestu odňatia slobody preradený z ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 5Nt/59/2023 zo dňa 06.09.2024 bol na ďalší výkon vyššie uvedeného trestu odňatia slobody preradený z ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 7PP/143/2024 zo dňa 19.06.2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. s použitím § 66 ods. 1, ods. 2 a § 67 ods. 1 Tr. zák. zamietnutý návrh odsúdeného Mgr. Róberta Petluša o podmiennečné prepustenie z výkonu vyššie uvedeného trestu odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odsúdený sťažnosť, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení.

V písomných dôvodoch svojej sťažnosti prostredníctvom obhajcu uviedol najmä to, že s napadnutým uznesením nesúhlasí, nakoľko súd prvého stupňa dôkazy vyhodnotil príliš jednostranne v jeho neprospech a vyvodil z nich také skutkové a právne závery, aké z nich vyvodiť nemožno. Ďalej uviedol, že formálne podmienky pre jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody boli splnené, keď vykonal zákonom požadovanú dĺžku tak, ako to správne ustálil aj súd prvého stupňa. Dal do pozornosti, že od vyhlásenia napadnutého uznesenia mu bola vo výkone trestu odňatia slobody udelená ďalšia disciplinárna odmena, keď mu riaditeľ ústavu udelil mimoriadne voľno na opustenie ústavu, ktorá odmena sa udeľuje len zriedka a vo výnimočných prípadoch. Za účelom preukázania tejto skutočnosti navrhol aj doplnenie dokazovania vyžiadaním si jeho aktuálneho hodnotenia. Poukázal ďalej na skutočnosť, že bol postupne preraďovaný až do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, kde aktuálne vykonáva trest odňatia slobody. Uviedol, že bol pravidelne zaraďovaný do práce, zúčastňoval sa vzdelávania a kultúrno-osvetovej činnosti, voľný čas trávil zmysluplne, udržiaval kontakt so svojou rodinou a blízkymi osobami (najmä bratom, bratrancami, dcérou, družkou), ktoré ho pravidelne navštevujú. Dodal, že napriek času, ktorý strávil výkonom trestu, má pre čo a pre koho žiť. Ďalej uviedol, že návrh o podmiennečné prepustenie podal po zrelej úvahe a po predchádzajúcej porade so zástupcami ústavu, ktorí problémy v jeho správaní neregistrujú, čomu zodpovedá aj jeho hodnotenie, z ktorého vyplýva, že bol celkovo 18-krát disciplinárne odmenený, naproti čomu nevykazuje žiadne disciplinárne tresty. Priznal, že mu boli počas výkonu trestu vytknuté aj určité porušenia ústavného poriadku, ktoré však podľa neho nemajú vplyv na jeho celkové kladné hodnotenie, keďže nejde o zásadné nedostatky v jeho správaní. Dodal, že pozitíva ďaleko prevyšujú negatíva a že počas posledných 6 rokov je výkon jeho trestu úplne bez výhrad. Mal preto za to, že počas 19-tich rokov vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, že došlo k čiastočnej premene jeho osobnosti, čo sa navonok prejavuje jeho dobrým správaním, ktoré nemožno považovať za predstierané. Dodal, že ani súd prvého stupňa nevnímal predmetné nedostatky pri plnení povinností vo výkone trestu ako zásadné. Poukázal na to, že súd prvého stupňa za zásadné považoval, že k trestnej činnosti zaujal iba čiastočne kritický postoj, z čoho vyvodil záver, že nedošlo k jeho dostatočnej náprave a polepšeniu. K tomu uviedol, že pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení má nepochybne význam aj zisťovanie postoja odsúdeného k trestnej činnosti, to však podľa neho súvisí s preukazovaním ďalšej materiálnej podmienky, ktorou je vedenie riadneho života v budúcnosti. Poukázal na to, že už v pôvodnom konaní bolo konštatované, že bol bezúhonný, neexistovali voči nemu výhrady z miesta bydliska, z práce (väčšiu časť aktívneho života bol zamestnaný ako príslušník polície) a ani z výkonu väzby. Poukázal na to, že pribratá znalkyňa z odboru psychológia v pôvodnom konaní A. G. H. v znaleckom posudku č. 14/2007 v rámci odpovede na otázky č. 5 a 6 uviedla, že v budúcnosti obdobnú trestnú činnosť u neho považuje za málo pravdepodobnú, pričom uviedla, že u neho sa podľa jej názoru dá očakávať jeho náprava pri uložení trestu odňatia slobody, ktorý môže splniť výchovný účel. Dodal ďalej, že k pozitívnym faktorom prevýchovy zaradila jeho doterajšiu bezúhonnosť, pozitívny citový vzťah k rodine, okoliu, neprítomnosť závislosti na návykových látkach, nadpriemerný intelekt, ukončené vysokoškolské vzdelanie a skutočnosť, že agresivita nie je jeho dominantnou črtou, naproti čomu za negatívne faktory prevýchovy označila jeho psychopaticky štruktúrovanú osobnosť s rysmi egocentrizmu, dominance, emočnej lability, ako aj znížené rešpektovanie spoločenských noriem. Ďalej poukázal aj na aktuálne závery

do konania pribratej znalkyne z odboru psychológia A. H. H., ktorá uviedla, že je racionálne schopný porozumieť a pozná kritériá prosociálneho a morálne adekvátneho správania, hoci ich nemá znútornené a aktuálne sa nimi riadi v štruktúrovanom prostredí výkonu trestu. Mentálne a kognitívne funkcie ho nepredisponujú k zvýšenému riziku recidívy, ako rizikové však označila jeho osobnostné faktory. Dodal, že pri bežných štandardných podmienkach, najmä jednoduchšieho, prehľadného charakteru a pri motivácií byť prítomný so svojimi rodinnými príslušníkmi je podľa nej pravdepodobné, že sa všeobecne záväzným norám prispôsobí. Poukázal súčasne na to, že znalkyňa pri jej výsluchu doplnila, že hoci jeho rizikové osobnostné črty pretrvávajú, aktuálne sú v zmiernenej forme oproti obdobiu, kedy bol spáchaný trestný čin, pričom pre prípad prepustenia by nad jeho správaním v budúcnosti odporučila nariadiť ochranný dohľad alebo návštevu psychoterapeutických sedení. Zdôraznil, že počas výkonu trestu v konkrétnych trestných veciach významne dopomohol orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní závažnej trestnej činnosti, kedy práve on prakticky odkryl a usvedčil osoby objednávateľov trestných činov (členov organizovanej skupiny), ktorí ostávali nepotrestaní. Dodal, že odstrániť škodlivé následky jeho vlastného konania nevie, ale v dostatočne možnej miere sa pričínil o nastolenie spravodlivosti. Ďalej uviedol, že je vo výkone trestu odňatia slobody už veľmi dlhý čas, ktorý vplýval na jeho osobu a osobnosť, avšak má za to, že nie je recidivistom a aktuálne je z neho iný človek, ako ten, ktorý na výkon trestu nastúpil. Bol toho názoru, že jeho pobyt na slobode už nie je nebezpečný a zaslúži si šancu na riadny život, ktorého vedenie možno od neho (dôvodne) očakávať. Vo vzťahu k jeho v hodnotení uvádzanom čiastočnom kritickom postoji, kedy má časť viny presúvať na spolupáchateľov, uviedol, že spolupáchatelia nepochybne čiastočne zodpovední aj sú a nejde tu o prenos zodpovednosti na iných. Dodal, že v rozsahu vlastnej zodpovednosti sa ku skutku postupne priznal a súdy jeho výpoveď vyhodnotili ako dôveryhodnú aj vo vzťahu k osobám objednávateľov trestných činov, ktoré boli potrestané. Zotrvával na tom, že jeho opakovane prezentované ospravedlnenie poškodeným a vyjadrenie ľútosť nad následkom jeho konania nebolo len súčasťou obhajoby. Dôrazne namietal skutkové zistenia súdu prvého stupňa, ku ktorým dospel hodnotením vykonaných dôkazov, pokiaľ nezistil jeho polepšenie. Mal za to, že v odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa dôsledne nezohľadnil celý obsah hodnotiacej správy ústavu, keď príliš veľkú dôkaznú silu pripísal menej závažným nedostatkom v plnení jeho povinností, pričom na druhej strane dostatočne nezohľadnil veľký počet disciplinárnych odmien, jeho celkové správanie a vystupovanie, ako aj jeho dlhodobé zaradenie do pracovného procesu. Záver súdu prvého stupňa je podľa neho nepresvedčivý a argumentačne oveľa presvedčivejší a logickejší považoval záver hodnotiacej správy ústavu. Súčasne dôrazne namietal skutkové zistenia súdu prvého stupňa ohľadne jeho schopnosti viesť riadny život v budúcnosti, kedy nie je podľa neho zrejmé, z čoho súd prvého stupňa prijal záver o jeho veľkom riziku recidívy. Poukázal na to, že od spáchania daného závažného trestného činu uplynuli už takmer dve desaťročia, za ktorý čas sa mnoho zmenilo. Mal za to, že súd prvého stupňa vôbec nezohľadnil zmenené okolnosti, nezahodnotil celý obsah znalkyňou A. H. H. vypracovaného znaleckého posudku, ale poukázal len na vybrané odpovede na niektoré otázky, nezahodnotil celý obsah znaleckého posudku znalkyne A. G. H., iné vecne súvisiace dôkazy a ani jeho samotnú výpoveď. Hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa považoval za príliš jednostranné, čoho dôsledkom sú podľa neho aj nesprávne právne závery, ku ktorým dospel. Zároveň poukázal na to, že súd je viazaný princípom proporcionality, v zmysle ktorého tam, kde postačí uloženie menej postihujúcej sankcie, nesmie byť páchatelovi uložená citeľnejšia sankcia, resp. nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode. Mal za to, že v jeho prípade je podmiennečné prepustenie nepochybne na mieste, nakoľko je u neho daný predpoklad, že na slobode povedie riadny život. Súčasne považoval napadnuté uznesenie za nepreskúmateľné a zmätočné, a teda v rozpore s ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por., ktoré vady videl najmä v tom, že súd prvého stupňa nevenoval pozornosť všetkým rozhodujúcim skutočnostiam, pričom podľa neho venoval pozornosť len niektorým, a preto sú závery a zdôvodnenia uvedené v napadnutom uznesení argumentačne nedostatočné a celkovo nepresvedčivé. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a sám vo veci rozhodol tak, že vyhovie jeho návrhu o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, prípadne vráti vec súdu prvému stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Svoju sťažnosť písomne odôvodnil aj sám odsúdený, avšak v zásade uviedol tú istú argumentáciu ako jeho obhajca v ním spísaných dôvodoch sťažnosti (viď vyššie). Okrem toho dodal, že v prípade jeho prepustenia na slobodu má zabezpečenú prácu, ako aj bývanie v spoločnej domácnosti s družkou, ktorá

ho pravidelne navštevuje. K spáchaniu trestnej činnosti sa priznal, svoj čin úprimne oľutoval a má kritický pohľad k tejto trestnej činnosti.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, a takto dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval na verejnom zasadnutí, na vykonanie ktorého mal splnené zákonné podmienky, pričom napadnuté uznesenie vyhlásil po vykonaní (podľa názoru krajského súdu) potrebného i dostatočného dokazovania. Odsúdený mal na verejnom zasadnutí možnosť vyjadriť sa aj v prítomnosti svojho obhajcu pred súdom prvého stupňa k priebehu svojho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhoval svoje podmiennečné prepustenie.

Z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa sa dôsledne zaoberal zákonnými podmienkami pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2 a § 67 ods. 1 Tr. zák., ktoré musia byť pre pozitívne rozhodnutie o podmiennečnom prepustení každého odsúdeného splnené vždy súčasne.

Možno prisvedčiť názoru súdu prvého stupňa, že odsúdený v prvom rade splňal formálnu podmienku z pohľadu dĺžky doteraz vykonaného trestu odňatia slobody, keď vykonal zákonom požadovanú časť z výmery uloženého 24-ročného trestu odňatia slobody, t.j. viac ako 3/4 – § 67 ods. 1 Tr. zák. (ďalej len „trest odňatia slobody“).

Krajský súd ďalej k splneniu prvej i druhej materiálnej podmienky uvádza, že toto je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne.

Krajský súd sa stotožnil aj s ďalšími závermi súdu prvého stupňa, že u odsúdeného už nebola splnená ďalšia (t.j. druhá) zákonná podmienka, a to prvá materiálna podmienka spočívajúca v polepšení sa.

Krajský súd považuje v prvom rade za potrebné zdôrazniť, že o výmere trestu, teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného primárne rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane ale zákonodarca ustanovil možnosť predčasného podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i kratším výkonom tohto trestu, než ho uložil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení a pri nadväzujúcom plnení povinností odsúdeného a jeho správaním preukazujúcim polepšenie dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúca už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca však neurčil povinnosť súdu podmiennečne prepustiť každého odsúdeného (Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť...), ale ponecháva na úvahu súdu na základe dôkazov posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby vykonal celý uložený trest odňatia slobody.

K otázke posudzovania preukázania polepšenia krajský súd považuje tiež za potrebné poukázať na to, že polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatel'ovej osobnosti, ktorý sa, pravda, navonok prejavuje iba v jeho správaní. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení treba práve rozlišovať, kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu

a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale nie však jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať jeho polepšenie.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody u odsúdeného možno hodnotiť ako „priemerný“, s viacerými zistenými nedostatkami, a preto nesvedčiaci o jeho polepšení. Aby mohol byť takýto záver opačný, musel by totiž „pred súdom stáť iný človek, s iným hodnotením“. Z hodnotenia ústavu

na výkon trestu totiž vyplýva, že odsúdený viackrát nerešpektoval a nedodržiaval zákonné normy upravujúce jeho pobyt vo výkone trestu odňatia slobody, a to v období rokov 2009 až 2019, teda počas prevažnej doby doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. sa pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody musí posudzovať celá doba výkonu trestu odňatia slobody.

Konkrétne išlo o nasledovné nedostatky („prehrešky“ voči ústavnému poriadku):

- dňa 24.09.2009 bol upozornený na povinnosť byť ustrojený podľa určených vzorov,
- dňa 03.11.2009 bol upozornený na dodržiavanie zásad slušného správania v korešpondencii,
- dňa 05.10.2011 bol upozornený na dodržiavanie pracovnej disciplíny, keď čítal v práci noviny,
- dňa 27.05.2016 pri odchode na pracovisko mal nepovolené predmety (mal pri sebe noviny),
- dňa 01.06.2017 porušil zákaz vyrábať a prechovávať nepovolené predmety (bola u neho nájdená nabíjačka na tužkové batérie), za čo mu bol uložený disciplinárny trest,
- dňa 24.05.2017 porušil zákaz nadväzovať kontakty s inými osobami (uviedol telefónne číslo, ktoré patrilo inej osobe ako nahlásil), za čo mu bol uložený disciplinárny trest,
- dňa 19.08.2019 porušil zákaz vyrábať a prechovávať nepovolené predmety (prechovával brusný papier).

Krajský súd k tomu dodáva, že tak, ako na to správne poukázal už aj súd prvého stupňa, zahľadzenie disciplinárnych trestov vôbec nevylučuje, aby konajúce súdy rozhodujúce o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody prihliadali na „prehrešky“ voči ústavnému poriadku zo strany odsúdeného, pre ktoré bol disciplinárne riešený.

Tu treba navyše zdôrazniť, že súdna prax z hľadiska splnenia podmienky preukázania polepšenia akceptuje možnosť existencie určitých nedostatkov v krátkej dobe po nástupe do výkonu trestu odňatia slobody z dôvodu adaptačných problémov, avšak takéto nedostatky z hľadiska preukázania polepšenia nemožno po celý čas akceptovať u odsúdených, ktorý síce vykonávajú trest odňatia slobody po prvýkrát, ale už relatívne dlhšiu dobu tak, ako je tomu aj v prejednávacom prípade. Pritom aj sám odsúdený priznal, že až počas posledných 6 rokov je výkon jeho trestu úplne bez výhrad.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je tak možné správanie odsúdeného a dodržiavanie ústavného poriadku počas prvej polovice výkonu trestu odňatia slobody hodnotiť ako kolísavé, čo nemôže byť prejavom polepšenia. Okrem toho treba zdôrazniť, že všetky prehrešky spáchal odsúdený pred povolením obnovy konania, pričom jeho následné správanie už bez porušovania interných predpisov sa môže skôr javiť ako účelové, ktorého cieľom má byť len „navodenie dojmu o polepšení sa“ (plnení podmienok pre podmienčné prepustenie).

Krajský súd napokon ešte dodáva, že vzhľadom na dĺžku doteraz vykonaného trestu odňatia slobody (od 18.11.2006) nemožno pre vyslovenie záveru o polepšení sa odsúdeného považovať za dostatočnú ani tú skutočnosť, že mu boli uložené viaceré disciplinárne odmeny. Krajský súd pripomína, že zmyslom podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchatel' automaticky prepustený po vykonaní stanovenej doby na slobodu (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 53/08 zo 14. februára 2008 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 87/2008). Relatívne dobré správanie sa odsúdeného v ústave na výkon trestu, prípadne jeho dobré pracovné výkony sú znakom jeho prispôsobenia sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, nie prejavom polepšenia. Ako už bolo uvedené aj vyššie, tak rozhodnutie o podmienčnom prepustení má fakultatívnu povahu, čo znamená, že naň neexistuje právny nárok.

Preto podľa názoru krajského súdu k vyvodu odôvodneného záveru o preukázaní polepšenia v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. nestačí len samotné preukázanie dodržiavania ústavného poriadku odsúdeným v podmienkach výkonu testu odňatia slobody, resp. v prejednávanej príhode „len“ uloženie viacerých disciplinárnych odmien (ako sa toho dožadoval odsúdený), teda preukázanie schopnosti viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody bez toho, aby toto správanie odsúdeného a plnenie povinností skutočne svedčilo o tom, že počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody došlo u neho k reálnej eliminácii tých osobnostných črt, ktoré ho viedli k odbrzdzeniu zábran opakovane porušovať záujmy chránené Trestným zákonom. Dôležitá je i zmena vnútorného postoja odsúdeného, najmä vo vzťahu k spáchanej trestnej činnosti (aj zmena nazerania na vlastnú trestnú činnosť je jedným z výrazov polepšenia sa odsúdeného).

Rozhodnou skutočnosťou pre posúdenie otázky splnenia podmienok na podmienené prepustenie odsúdeného v preskúmvanej príhode je preto ďalej aj to, že odsúdený je k spáchanej trestnej činnosti čiastočne kritický, má tendenciu ju bagatelizovať, keď síce skutok pripúšťa, ale časť viny presúva na spolupáchateľov, čo svedčí o tom, že dostatočne neprevzal zodpovednosť za ním spáchanú trestnú činnosť. Krajský súd k tomu uvádza, že takýto postoj odsúdeného nemôže byť prejavom polepšenia, keď si svoje negatívne konanie a jeho závažné dôsledky po vykonaní už prevažnej časti trestu odňatia slobody dostatočným spôsobom neuvedomuje (nepripúšťa).

V tejto spojitosti je potrebné zdôrazniť, že odsúdený sa vo výkone trestu odňatia slobody nachádza z dôvodu uznania viny pre viaceré závažné trestné činy, konkrétne pre 2 obzvlášť závažné zločiny a 5 zločinov, pričom pri rozhodovaní o podmienenom prepustení sú konajúce súdy okrem iného povinné prihliadnuť na povahu spáchanej trestnej činnosti (§ 66 ods. 2 Tr. zák.). Odsúdený spáchal mimoriadne závažnú a najmä násilnú trestnú činnosť, najmä obzvlášť závažný zločin vraždy, kedy ležiaceho poškodeného usmrtil strelou do temena – záhlavovej časti hlavy, a to v súbehu s piatimi zločinmi (navyše za prítomnosti maloletých) za účelom majetkového prospechu. Súčasne spáchal aj obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu, kedy pri úteku z predchádzajúceho miesta činu neváhal použiť strelnú zbraň voči nemu zasahujúcim príslušníkom Policajného zboru a jedného z nich streľbou zasiahol do oblasti brucha a tváre a nebyť poskytnutia okamžitej prvej pomoci, došlo by nepochybne k jeho smrti.

Tieto vyššie konštatované skutočnosti ohľadom prezentovaného postoja odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti inak podporujú aj závery znaleckého dokazovania, keďže zo znaleckého psychologického posudku č. 14/2007 vypracovaného znalkyňou A. G. H. v pôvodnom trestnom konaní (2T/29/2007) vyplýva, že u odsúdeného nie sú zvýraznené pocity viny, ľútosti, a jeho trestná činnosť (streľba) bola afektom, vychádzajúcim z jeho negatívnych osobnostných rysov. Napokon zo znaleckého psychologického posudku č. 2/2025 vypracovaného znalkyňou A. H. H. v tomto trestnom konaní (7PP/143/2024) tiež vyplýva, že odsúdený sa zbavuje ťažiska viny, je náchylný presadzovať rázne konanie, má tendencie čin bagatelizovať, pričom jeho ľútosť je len formálna, hoci agresivita nie je jeho primárna osobnostná vlastnosť, kombinácia direktívnosti, emočnej nestability, vysokého egocentizmu a zvýšené tendencie k nezvládnutiu záťažových či málo štruktúrovaných situácií robí jeho budúce správanie rizikovým. Odsúdený je schopný dobre fungovať prevažne v dobre štruktúrovaných a dobre definovaných situáciách (teda napr. vo väzenskom prostredí).

Vzhľadom na vyššie uvedené závery znaleckých posudkov je potom potrebné podľa názoru krajského súdu prijať záver, že ani takmer po 19-rokoch vo výkone trestu odňatia slobody u odsúdeného nedošlo k výraznejšiemu posunu v jeho postoji k spáchanej trestnej činnosti, ako ani k reálnej eliminácii tých jeho osobnostných črt, ktoré ho viedli k spáchaniu trestnej činnosti.

Odsúdený síce navonok prezentuje kritický postoj, svoju trestnú činnosť opakovane oľutoval, avšak tento jeho postoj považuje krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené závery znaleckého dokazovania skôr za účelový a nie celkom úprimný. Krajský súd ma za to, že najmä kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti je jedným zo základných a podstatných predpokladov, na základe čoho možno dospieť k záveru, že odsúdený sa polepšil a trest odňatia slobody, ktorý doposiaľ vykonal, mal naňho určitý pozitívny prevýchovný vplyv, čo však zjavne nie je prípad odsúdeného.

Okrem toho krajský súd upriamuje pozornosť aj na to, že odsúdený má v registri trestov evidované ďalšie odsúdenie pre menej závažnú trestnú činnosť obdobného charakteru, a to konkrétne pre spáchanie zločinu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. (ďalej v tomto odseku len „Tr. zák.“) v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. (rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/36/2008 zo dňa 21.05.2009), pričom bolo rozhodnuté o upustení od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie, pre ktoré vykonáva aktuálne trest odňatia slobody.

Krajský súd sumarizuje, že na základe vyššie uvedeného čiastočného kritického postoja odsúdeného v spojitosti so spáchanou mimoriadne závažnou trestnou činnosťou, ako aj v neposlednom rade nie tak dávnymi porušeniami ústavného poriadku vyvstávajú dôvodné pochybnosti o tom, že by doterajší výkon trestu odňatia slobody mal mať na neho už dostatočný výchovný vplyv na to, aby bolo možné prijať záver o jeho polepšení sa.

Krajský súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že ak sa zistí, že odsúdený nemá dostatočne kritický postoj k ním spáchanej trestnej činnosti, nemožno zároveň dospieť k bezpečnému záveru, že v prípade prepustenia z výkonu trestu (teda mimo kontrolovaného prostredia) sa už nebude trestnej činnosti dopúšťať, pritom je nepodstatné, z akého dôvodu kritický postoj k trestnej činnosti nezaujal (viď k tomu obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Urtos/7/2022 zo dňa 25.01.2023).

Na úplný záver k nesplneniu prvej materiálnej podmienky krajský súd uvádza, že ak súd nezistí „polepšenie sa“ odsúdeného, veľmi ťažko môže potom dospieť k záveru, že by po podmienčnom prepustení na slobodu už viedol riadny život (tretia zákonná podmienka a súčasne druhá materiálna podmienka). Keďže nebolo preukázané splnenie materiálnej podmienky polepšenia sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a otázku preukázania polepšenia nie je možné posudzovať izolovane od otázky budúcej perspektívy vedenia riadneho života, podľa názoru krajského súdu nebolo možné z tohto dôvodu dospieť ani k odôvodnenému záveru o možnosti očakávať od odsúdeného po jeho prepustení na slobodu vedenie riadneho života v budúcnosti.

Krajský súd preto uzatvára, že odsúdený počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody ešte dostatočne nepreukázal skutočnú zmenu jeho správania sa (nepolepšil sa), keďže dostatočne nedošlo k reálnej eliminácii tých jeho osobnostných čŕt, ktoré ho viedli k spáchaniu trestnej činnosti, na základe čoho by bolo možné dôvodne predpokladať, že bude schopný viesť riadny život na slobode (že jeho protiprávne konanie sa už nebude opakovať).

Účelom trestu je okrem iného i ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov. Je v záujme dovŕšenia nápravy odsúdeného a splnenia účelu nariadeného trestu odňatia slobody, aby ho odsúdený aj naďalej vykonával, a to aj napriek tomu, že odsúdeného ústav na výkon trestu odporučil podmienčne prepustiť s probačným dohľadom, s ktorým jeho (pre konajúce súdy len odporúčajúcim) návrhom sa ale krajský súd nestotožnil.

Na vyššie uvedených záveroch nemala vplyv ani skutočnosť, že odsúdený sa počas výkonu trestu odňatia slobody postupne „prepracoval“ z maximálneho stupňa stráženia až do minimálneho, nakoľko Zákon č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody (§ 9 ods. 2) kladie na preradenie odsúdeného iné podmienky oproti podmienkam na jeho podmienčné prepustenie v zmysle Trestného zákona.

Pokiaľ odsúdený v dôvodoch sťažnosti navrhol aj doplnenie dokazovania vyžiadaním si jeho aktuálneho hodnotenia, krajský súd tento jeho návrh na neverejnom zasadnutí podľa § 304 ods. 1 Tr. por. per analogiam s poukazom na § 272 ods. 3 Tr. por. uznesením odmietol ako nedôvodný (nadbytočný), pretože táto skutočnosť (udelenie ďalšej odmeny) by nemala žiaden podstatný vplyv na vyššie prezentovaný záver krajského súdu o nesplnení prvej materiálnej podmienky.

Čo sa týka odsúdeným namietanej nepreskúmateľnosti alebo zmätočnosti napadnutého uznesenia, krajský súd aj túto jeho sťažostnú námietku považoval za nedôvodnú a v tomto smere uvádza, že súd prvého stupňa v písomnom odôvodnení napadnutého uznesenia dal odpovede na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace so splnením, resp. nesplnením všetkých zákonných podmienok potrebných pre podmiennečné prepustenie, pričom toto odôvodnenie tvorilo dostatočný podklad pre uskutočnenie jeho prieskumu v sťažostnom konaní, v parametroch daných ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por., pričom krajský súd nezistil, že by závery súdu prvého stupňa boli zjavné neodôvodnené, nepresvedčivé, nepreskúmateľné či zmätočné. Skutočnosť, že odsúdený sa s názorom súdu prvého stupňa nestotožnil, nemôže sama o sebe viesť k záveru o nepresvedčivosti či nepreskúmateľnosti jeho rozhodnutia.

Súčasne krajský súd nepovažoval za dôvodnú ani sťažostnú námietku odsúdeného, že konajúci súd je viazaný princípom proporcionality, pretože tento princíp je plne aplikovateľný len v základnom trestnom konaní pri ukladaní trestu súdom vo vzťahu k posudzovaniu otázky jeho primeranosti, a nie vo vykonávacom konaní, kedy konajúci súd v rámci podmiennečného prepustenia nerozhoduje už o druhu a výmere trestu, keďže o jeho výške už bolo rozhodnuté právoplatne v základnom trestnom konaní, ale posudzuje len splnenie zákonných podmienok na podmiennečné prepustenie odsúdeného, pričom finálne rozhodnutie ponechal zákonodarca vo svojej podstate len na úvahe konajúceho súdu, ktorá v tomto smere musí byť dostatočne odôvodnená. Taktiež ani spolupráca s orgánmi činnými v trestnom konaní nie je dôvodom

pre podmiennečné prepustenie, pokiaľ odsúdený nepreukázal polepšenie tak, ako na to správne poukázal aj súd prvého stupňa. Napokon takáto spolupráca odsúdeného bola už zohľadnená priznaním poľahčujúcich okolností v základnom trestnom konaní.

Z vyššie uvedených dôvodov preto rozhodol krajský súd tak, že sťažost' odsúdeného ako nedôvodnú zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože nespĺňal dve z troch zákonných podmienok na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.